

שְׁנֵי חֲבָרִים / סְפֹר עֲמָמִי

שְׁנֵי חֲבָרִים טוֹבִים יָצְאוּ לְטִיּוֹל מִשְׁתָּף בְּנִבְשֵׁת אוֹסְטְרָלְיָה
הֶרְחוּקָה. בְּאַחַד מֵיָמֵי הַטִּיּוֹל נִכְנְסוּ לְיַעַר, וּלְפָתַע רָאוּ דָב מִסְתַּעַר
לְעֵבֶרֶם מִבֵּין הָעֵצִים. הַחֲבָרִים נִבְהָלוּ מְאוֹד וְהָיוּ בְטוֹחִים כִּי הַדָּב
מִתְכַּוֵּן לְהַרְג אֶת שְׁנֵיהֶם לְלֹא כָּל רַחֲמִים.

5 מִיָּד רָץ אַחַד מִשְׁנֵי הַחֲבָרִים וּמָהָר לְטַפֵּס עַל הָעֵץ הַקְּרוֹב. הוּא
הִסְתַּתֵּר בְּזֵרִיזוֹת בֵּין הָעֵלִים, כִּד שְׂאִי-אֶפְשֶׁר הָיָה לְהִבָּחֵן בּוֹ.
כְּאִשֶׁר הַחֲבֵר הַשֵּׁנִי שָׁם לֵב כִּי חֲבֵרוֹ אֵינוֹ מִתְכַּוֵּן לְסַיֵּעַ לוֹ, הוּא
נִחְפָּז לְהִשְׁתַּרֵּעַ עַל הָאֶרֶץ, כְּשֹׁפְנָיו טְמוּנִים בְּאֲדָמָה, זָרַק עָלָיו אֶת
מַעֲיָלוֹ וְעָשָׂה אֶת עֲצָמוֹ מֵת.

10 הַדָּב הִתְקַרֵּב, קָרַב אֶת פִּיו אֶל קֶצֶה הַמַּעֲיֵל וְרָחַח, אוֹלָם בְּסוֹפּוֹ
שֶׁל דָּבָר, הִשְׁמִיעַ קוֹל נְהֻמָּה וְהִמְשִׁיךְ בְּכַבְדּוֹת בְּדַרְכּוֹ, כִּיּוֹן שֶׁלֹּא
זָהָה אוֹתוֹ כְּאָדָם חַי.

הַבְּחוּר שֶׁטַפֵּס עַל הָעֵץ יָרַד אֶל חֲבֵרוֹ, צָחַק וְאָמַר: "מָה לָּחֵשׁ לָךְ
הַדָּב בְּאֵזֶן?"

15 "הוּא אָמַר לִי, "הַשִּׁיב לוֹ חֲבֵרוֹ:

"מִי שֶׁעוֹזֵב חֵבֵר בְּשַׁעַת סַכָּנָה, אֵין הוּא חֵבֵר אֲמַתִּי..."